

Sygn. akt I Ca 390/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marek Syrek
Sędziowie:	SSO Edward Panek (sprawozdawca) SSO Mariusz Sadecki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.
z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej

z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt I C 241/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach: I, V, VI, VII i VIII w niżej podany sposób:

- a) **wymienioną w punkcie I kwotę: „9.500 zł” zastępuje kwotą: „19.500 zł (dziewiętnaście tysięcy pięćset złotych)”**,
- b) **punktowi V nadaje brzmienie: „zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.434 zł tytułem zwrotu kosztów procesu”**,
- c) **punktowi VI nadaje brzmienie: „nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej kwotę 980 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony oraz kwotę 3.442,31 zł tytułem zwrotu wydatków na opinie biegłych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa”**,
- d) **eliminuje z treści orzeczenia punkty VII i VIII;**

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

3. nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnowie kwotę 500 zł tytułem opłaty od apelacji, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sygn. akt I Ca 390/17

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 9 listopada 2017 roku.

Powód M. K. w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 19.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 września 2014 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

Następnie powód rozszerzył żądanie pozwu o dalsze kwoty po 70 zł tytułem odszkodowania .

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Towarzystwo (...) S. A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy w Dąbrowie Tarnowskiej wydał w dniu 11 kwietnia 2017 roku wyrok (sygn. akt I C 241/15) , którym :

- zasądził od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 9.500 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I) ;

- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 50 zł (również tytułem odszkodowania) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt II i III) ;

- oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt IV) ;

- odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania (pkt V) ;

- obciążył pozwanego kosztami postępowania w połowie (pkt VI) ;

- nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej kwoty 491 zł tytułem połowy opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony (pkt VII) ;

- nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej kwoty 1.721,15 zł tytułem zwrotu połowy wydatków na koszty opinii biegłych .

Dokonując oceny jurystycznej żądań pozwu, Sąd Rejonowy stwierdził, iż zasługiwały one częściowo na uwzględnienie.

Sąd wskazał, iż podstawę odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkodę wyrządzoną powodowi stanowią przepisy art. 822 § 1 k.c. i art. 34 ust. 1 ustawy

z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 z p. z.). Sąd Rejonowy stwierdził, że nie ulega wątpliwości, iż powód doznał uszkodzenia ciała w rozumieniu art. 444 § 1 k.c.

w postaci: stłuczenia głowy, rozlanego urazu aksonalnego, złamania wybuchowego trzonu kręgu C7 leczonego operacyjnie i wygojonego z następowym upośledzeniem funkcji ruchowej kręgosłupa szyjnego bardzo dużego stopnia, zwichnięcia lewego stawu barkowo-obojczykowego leczonego operacyjnie z następowym upośledzeniem funkcji ruchowej lewego stawu barkowego średniego stopnia. Żądanie przez powoda zapłaty zadośćuczynienia znajduje zatem

oparcie w przepisie art. 445 k.c., wedle którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska strony pozwanej, że wypłacona przez nią na etapie postępowania likwidacyjnego kwota zadośćuczynienia i odszkodowania w sposób całościowy zaspokaja niekwestionowaną co do zasady pretensję powoda. Biorąc pod uwagę rodzaj i rozmiar doznanych przez powoda uszkodzeń ciała oraz następstwa tych uszkodzeń dla jego stanu zdrowia, Sąd przyjął należne mu zadośćuczynienie na poziomie 50.000 zł.

Zdaniem jednak Sądu I instancji powód przyczynił się do powstania szkody w 50 % poprzez brak zapięcia pasów bezpieczeństwa. W ocenie Sądu, gdyby powód w chwili wypadku miał zapięte pasy bezpieczeństwa, to prawdopodobnie nie doszłoby do powstania u niego obrażenia ciała w postaci złamania wybuchowego trzonu kręgu C7 oraz prawdopodobnie nie doszłoby u niego do powstania uszkodzenia stawu barkowego lewego w postaci zwichnięcia lewego stawu barkowo-obojęzycznego. Pozwoliłoby to powodowi uniknąć, a na pewno znacznie ograniczyć rozmiar obrażeń ciała. Mając to na uwadze Sąd przyjął, że powód przyczynił się do powstania szkody w 50%, co w ocenie Sądu uzasadniało zmniejszenie należnych mu świadczeń z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania o 50%.

Ponieważ w toku postępowania likwidacyjnego powód otrzymał już kwotę 15.500 zł tytułem zadośćuczynienia, to Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 9.500 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2014 roku do dnia zapłaty. Sąd zasądził odsetki od dnia 19 września 2014 roku, tj. od dnia następującego po dniu wydania przez pozwanego ostatecznej decyzji w sprawie, która kończyła proces likwidacji szkody powoda. W pozostałej części Sąd powództwo o zadośćuczynienie oddalił oceniając je jako wygórowane.

W zakresie żądania powoda zwrotu kosztów dwóch konsultacji lekarskich w wysokości po 70 zł uznał Sąd, że istotnie należą one do wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a wynikających z art. 444 § 1 zd. 1 k. c. Uwzględniając jednak przyczynienie się powoda do zaistniałej szkody w 50% i koszt jednej wizyty wynoszący 100 zł, Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 50 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 50 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w pozostałej zaś części oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód M. K., zaskarżając go w części oddalającej powództwo oraz w części rozstrzygającej o kosztach procesu.

Autor apelacji zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 362 k.c. poprzez przyjęcie, że należne powodowi świadczenia powinny ulec zmniejszeniu w związku z przyczynieniem się do szkody w 50 %, podczas gdy w świetle całokształtu okoliczności takie zmniejszenie uzasadnione było w stopniu nie wyższym niż 30 %.

Formułując tej treści zarzut apelujący wnosił o zmianę wyroku poprzez:

- podwyższenie zasądzonej w punkcie I wyroku kwoty tytułem zadośćuczynienia do kwoty 19.500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 września 2014 roku do dnia zapłaty,
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nadto apelujący wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu do apelacji apelujący wskazał, że nie kwestionuje wysokości odpowiedniego zadośćuczynienia i odszkodowania, lecz jedynie obniżenie tych kwot o 50 % ze względu na jego przyczynienie się. Autor apelacji nie zanegował, że poprzez niezapięcie pasów bezpieczeństwa przyczynił się do zwiększenia rozmiarów obrażeń, jednak w jego ocenie stopień ten nie przekracza 30 %.

Pozwany zaznaczył, że samo ustalenie przyczynienia się poszkodowanego nie nakłada na Sąd obowiązku zmniejszenia odszkodowania, a Sąd decydując się na takie zmniejszenie musi rozważyć wszystkie okoliczności stanowiące podstawę takiej decyzji, w tym m.in. porównanie stopnia winy obu stron i rozmiar krzywdy. Podniósł skarżący, że szczególny charakter zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikający z art. 445 § 1 k.c. nie pozwala stosować do niego w sposób mechaniczny art. 362 k.c. Zaznaczył, że przyczyną wypadku było rażąco naganne zachowanie kierującej pojazdem, która bezpośrednio przed zdarzeniem rozwinęła prędkość nie mniejszą niż 120 km/h, tj. znacznie wyższą od dopuszczalnej. Prędkość ta była niedostosowana także do warunków na drodze i stanu technicznego pojazdu, w szczególności złego stanu ogumienia. Stopień winy kierującej oraz jej wpływ na przebieg wypadku w ocenie apelującego jest znacząco wyższy od jego zawinienia .

Na koniec autor apelacji przytoczył orzecznictwo sądów powszechnych w podobnych sprawach, w których sądy przyjmowały stopień przyczynienia się poszkodowanego w granicach 20-30 % , jeśli niezapięcie pasów było jedynym zawinionym zachowaniem poszkodowanego.

W odpowiedzi na apelację pozwany domagał się jej oddalenia w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się uzasadniona.

Na wstępie należy zauważyć, że w apelacji nie były kwestionowane ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji. Nie nasuwają one zastrzeżeń, są prawidłowe i dokonane w oparciu o wszechstronnie oceniony przez Sąd materiał dowodowy. Sąd Odwoławczy podziela te ustalenia w całości i przyjmuje je za własne.

Apelujący zarzucił, że niewłaściwie został oceniony stopień jego przyczynienia się do powstania i zwiększenia szkody. Kontrola instancyjna w niniejszej sprawie sprowadzała się zatem do oceny zastosowania przez Sąd I instancji prawa materialnego. Ocena, czy poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, nie jest bowiem ustaleniem faktycznym, lecz właśnie oceną prawną opartą na przepisie art. 362 k.c.

Zarzuty apelującego w tym zakresie uznać należało za trafne.

Przyczynieniem się poszkodowanego do powstania szkody jest każde jego zachowanie pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba. Zachowanie się poszkodowanego musi stanowić adekwatną współprzyczynę powstania szkody lub jej zwiększenia, czyli włączać się jako dodatkowa przyczyna szkody. Przesłanką więc stosowania art. 362 k.c. , stwarzającą możliwość obniżenia odszkodowania jest taki związek pomiędzy działaniem lub zaniechaniem poszkodowanego a powstałą szkodą (czy też zwiększeniem się jej rozmiarów), że bez tej aktywności poszkodowanego w ogóle nie doznałby on szkody lub też wystąpiłaby ona w mniejszym rozmiarze (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 7 kwietnia 2016 roku, I ACa 1055/15, Lex nr 2071331 oraz wyrok SA w Łodzi z dnia 9 sierpnia 2016 roku, I ACa 166/16) , Lex nr 2116509) .

Jeżeli tak rozumiany związek pomiędzy zachowaniem poszkodowanego a powstaniem szkody lub jej zwiększeniem wystąpi , to obowiązek naprawienia szkody ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności , a zwłaszcza do stopnia winy obu stron .

Jak trafnie zauważa apelacja „stosowne okoliczności” , o których mowa w art. 362 k.c. nie są okolicznościami mającymi wpływać na stopień przyczynienia, lecz na decyzję Sądu czy w ogóle należy - a jeżeli tak, to o ile- zmniejszyć należne

świadczenia. Stwierdzenie przyczynienia się nie przesądza bowiem o zmniejszeniu obowiązku naprawienia szkody, a stopień tego przyczynienia się nie jest bezpośrednim wyznacznikiem zakresu tego zmniejszenia (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 17 stycznia 2017 roku, I ACa 889/16, Lex nr 2250120).

Dla prawidłowego zastosowania wynikającej z art. 362 k.c. instytucji przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody, niezbędne jest

w pierwszym rzędzie ustalenie rozmiaru zaistniałej krzywdy i wysokości należnego zadośćuczynienia, a następnie rozważenie wszystkich okoliczności przemawiających za jego obniżeniem (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 lipca 2017 roku, I ACa 1704/16, Lex nr 2365579).

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że rozmiar krzywdy doznanej przez powoda był znaczny. Ustalona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia była odpowiednia względem rozmiarów doznanej przez powoda krzywdy, co nie było kwestionowane przez żadną ze stron. Trzeba jednak przyznać rację apelującemu, że przy rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, nie wystąpiły podstawy do przyjęcia tak znacznego stopnia przyczynienia się powoda do powstania szkody

i obniżenia ustalonej sumy zadośćuczynienia o 50% .

Jak już wcześniej sygnalizowano, o tym w jakim stopniu obniżyć odszkodowanie na podstawie art. 362 k.c. decydują wszelkie okoliczności sprawy, w tym porównanie winy stron, przyczynienia się obu stron, wiek poszkodowanego, stopień naruszenia obiektywnych reguł postępowania przez poszkodowanego, ich konfrontacja z zarzutami stawianymi sprawcy szkody, a także pobudki jakimi kierował się poszkodowany podejmując nieprawidłowe działanie, ciężar naruszonych przez sprawcę obowiązków i stopień ich naruszenia, szczególne okoliczności danego wypadku i ocena samej przyczyny wyrządzającej szkodę, zachowania się poszkodowanego (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 17 stycznia 2017 roku, I ACa 889/16, Lex nr 2250120).

Powód nie negował, że swoim zachowaniem polegającym na niezapięciu pasów bezpieczeństwa przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Opinie biegłych: z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz techniki samochodowej inż. J. Ś., jak również z zakresu chirurgii urazowej

i ortopedii lek. med. K. S. także potwierdzały, iż zapięcie przez powoda pasów bezpieczeństwa – najprawdopodobniej – pozwoliłoby mu uniknąć,

a na pewno znacznie ograniczyć rozmiar obrażeń ciała. Dotyczy to zwłaszcza obrażeń ciała w postaci złamania wybuchowego trzonu kręgu C7 oraz uszkodzenia stawu barkowego lewego, tj. zwichnięcia lewego stawu barkowo – obojczykowego.

Z drugiej jednak strony z opinii lekarskich wynika, że powód w wyniku wypadku doznał bardzo poważnych obrażeń ciała, a to: urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa ze złamaniem trzonu C7 leczonym operacyjnie, zespołu bólowego odcinka szyjnego kręgosłupa

z ograniczeniem jego ruchomości oraz zwichnięcia lewego stawu barkowo – obojczykowego leczonego operacyjnie z następowym upośledzeniem funkcji ruchowej lewego stawu barkowego średniego stopnia. Obrażenia te wywołały

u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu i wiązały się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi, które miały silne natężenie w okresie 6 miesięcy od dnia wypadku. Powód odczuwa do chwili obecnej – choć w mniejszym nasileniu - dolegliwości bólowe, które są uciążliwe i wymagają dalszego leczenia. Biorąc pod uwagę wiek powoda (powód w chwili wypadku miał zaledwie 19 lat), należy stwierdzić, iż tego rodzaju cierpienia fizyczne trwające do dnia dzisiejszego muszą być dla niego szczególnie dotkliwe, tym bardziej, że skutki wypadku powód będzie odczuwał do końca życia, co wynika z faktu usztywnienia kręgosłupa szyjnego w odcinku C6 – Th1, powodującego nadmierną ruchomość kręgosłupa szyjnego w segmentach powyżej i poniżej usztywnienia oraz rozwój przedwczesnych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego.

Powyższe okoliczności musiały być uwzględniane przy podejmowaniu przez Sąd decyzji dotyczącej zakresu obniżenia ustalonej sumy zadośćuczynienia .

Nade wszystko Sąd obowiązany był kierować się ciężarem naruszonych przez sprawczynię wypadku oraz powoda obowiązków oraz stopniem ich naruszenia, a więc stopniem ich winy . Ze względu na użyty w przepisie art. 362 k.c. zwrot „a zwłaszcza do stopnia winy obu stron” , trzeba przyjąć , iż stopień winy stanowi decydujące kryterium odpowiedniego zmniejszenia obowiązku naprawienia szkody .

I w tym przypadku trzeba zgodzić się ze skarżącym , iż głównej przyczyny zaistnienia wypadku upatrywać należy przede wszystkim w niewłaściwym zachowaniu się A. M., która nie dostosowała prędkości jazdy samochodu do warunków drogowych i stanu pojazdu. Stopień winy kierującej pojazdem niewątpliwie przewyższa stopień zawinienia powoda. To ona, kierując pojazdem przekroczyła dopuszczalną prędkość co najmniej o 30 km/h, a także poruszała się pojazdem o wadliwym ogumieniu. To właśnie jej działanie jest tym czynnikiem w łańcuchu przyczynowo-skutkowym, bez wystąpienia którego do powstania szkody w ogóle by nie doszło. Tym samym już z tego powodu nie sposób przyjąć, że stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody i zwiększenia jej rozmiaru może wynosić 50 % , skoro niezależnie od jego zachowania, do wystąpienia szkody ze względu na zachowanie sprawcy i tak by doszło (por. wyrok SA w Warszawie

z dnia 27 października 2016 roku, VI ACa 1131/15, Lex nr 2166531). Istotnie , przyczynienie się na poziomie 50 % mogłoby wchodzić w grę , gdyby poszkodowany podjął także inne nieodpowiednie zachowania, np. podzegał kierowcę do nieostrożnej jazdy, podróżował z kierowcą pod wpływem alkoholu itp. W sprawie niniejszej jedynym zawinionym zachowaniem powoda było niezapięcie pasów bezpieczeństwa, a zatem stopień jego przyczynienia się , a zarazem zakres obniżenia należnego zadośćuczynienia – w ocenie Sądu I instancji - nie mógł wynosić 50% .

Tak jak podaje skarżący , w orzecznictwie Sądów powszechnych zwykle w przypadku niezapięcia pasów bezpieczeństwa (gdy zaniechanie to wpływa na rozmiar doznanej szkody) , zakres zmniejszenia świadczeń odszkodowawczych ustalany jest na poziomie niższym niż 50% .

Mając powyższe na uwadze , Sąd Okręgowy uznał , iż opisane wcześniej zachowanie powoda - wpływające niewątpliwie na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej - usprawiedliwiało obniżenie ustalonej sumy zadośćuczynienia o 30%.

W takiej zaś sytuacji zasługiwał w całości na uwzględnienie wniosek apelacji dotyczący zmiany punktu I zaskarżonego wyroku . Tym samym można powiedzieć , że powód niemalże w całości wygrał sprawę przed Sądem I instancji (uległ jedynie w nieznaczej części co do żądań zasądzenia odszkodowania) .

Ze względu na taki wynik sprawy i dla zachowania integralności orzeczenia, Sąd II instancji zmienił także punkty : V i VI wyroku , obciążając kosztami stronę pozwaną na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 w zw. z art.83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz wyeliminował z orzeczenia punkty : VII i VIII. Powodowi wygrywającemu sprawę - niemal w całości – należał się zwrot kosztów postępowania przed Sądem I instancji od strony pozwanej, na które złożyły się : kwota 2.400 zł tytułem zastępstwa procesowego (ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz kwota 34 zł tytułem opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa . Od pozwanego nakazano także pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej kwotę 980 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony oraz kwotę 3.442,31 zł tytułem zwrotu wydatków na opinie biegłych, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

W tym kierunku zaskarżony wyrok podlegał zmianie w oparciu o przepis art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego , Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. , zasądzając w punkcie 2 od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego , ustalonych stosownie do treści § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku . (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Powód był zwolniony od uiszczania opłaty od apelacji, którą wobec przegrania sprawy winien jest ponieść pozwany na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych .